

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 października 2017 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt I C 580/17, z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. przeciwko P. R., o zapłatę, Sąd Rejonowy w Pabianicach I Wydział Cywilny:

- 1) zasądził od pozwanego P. R. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej siedzibą w W. kwotę 3.058,26 zł;
- 2) zasądził od pozwanego P. R. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 215,34 zł;
- 3) umorzył postępowanie w zakresie żądania zasądzenia kwoty 490,28 zł oraz odsetek dochodzonych od tej kwoty;
- 4) świadczenie zasądzone w punkcie pierwszym rozłożył na trzydzieści rat:
 - dwadzieścia dziewięć rat w wysokości po 101,94 zł;
 - trzydziesta rata w wysokości 102 zł;

płatnych w terminie do 15-go dnia każdego miesiąca począwszy od pierwszego miesiąca po uprawomocnieniu się wyroku, wraz z odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, lecz nie przekraczającej stopy odsetek maksymalnych za opóźnienie, w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat;

5) świadczenie zasądzone w punkcie drugim rozłożył na dwie raty w wysokości po 107,67 zł płatnych w terminie do 15-go dnia każdego miesiąca począwszy od pierwszego miesiąca po upływie terminu zapłaty ostatniej raty określonego w punkcie czwartym,

6) zasądził od pozwanego P. R. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 124,38 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd I instancji oparł na ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych, które przedstawiają się następująco:

Bank (...) łączyła umowa o prowadzenie rachunku bankowego. Z uwagi na istnienie przeterminowanego salda debetowego na rachunku, Bank wypowiedział umowę. P. R. prowadził działalność gospodarczą, która w 2016 roku zaczęła przynosić straty. Pozwany zaprzestał prowadzenia działalności, lecz ciężą na nim zobowiązania zaciągnięte w związku z jej prowadzeniem. P. R. obecnie pracuje, zarabia 2.000 zł netto. Mieszka z żoną, lecz małżonkowie nie prowadzą wspólnego gospodarstwa domowego. Pozwany i jego żona mają na utrzymaniu małoletniego syna, mieszkają w domu będącym własnością ich dorosłych dzieci i ponoszą koszty jego utrzymania. P. R. nie ma majątku. W sprawie sygn. akt I C 359/17 Sąd zasądził od P. R. na rzecz (...) Bank Spółki Akcyjnej kwotę główną 51.079,75 zł wraz ze skapitalizowanymi odsetkami za okres od wniesienia pozwu do dnia wydania wyroku oraz 2.880,06 zł i rozłożył zasądzone świadczenia na raty.

Sąd Rejonowy wskazał, że pozwany nie kwestionował swego zobowiązania wobec powoda. Istota sporu sprowadza się zatem do sposobu spełnienia świadczenia.

Powołując się na treść art. 320 k.p.c. Sąd pierwszej instancji uznał, że zasadnym jest skorzystanie z wynikającego z powołanego przepisu uprawnienia, gdyż ma to na celu także uchronienie pozwanego od postępowania egzekucyjnego i umożliwienie mu wykonania wyroku w sposób dobrowolny. Sąd meriti argumentował, że obecna sytuacja materialna pozwanego nie pozwala mu na jednorazowe uiszczenie całej należności na rzecz powoda. P. R. i jego żona uzyskują niewysokie dochody, a cięży na nich obowiązek utrzymania małoletniego dziecka i koszty utrzymania domu. Pozwany wykorzystuje swe możliwości zarobkowe.

Sąd Rejonowy zasądził zatem od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną kwotę główną (3.058,26 zł) wraz ze skapitalizowanymi odsetkami za okres do dnia wydania wyroku (215,34 zł). Od kwoty głównej (3.058,26 zł) Sąd ten zasądził odsetki w dochodzonej wysokości na wypadek niezapłacenia poszczególnych rat w terminie. Sąd Rejonowy wskazał, że rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty ma ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat. Powód będzie mógł dochodzić odsetek dopiero w przypadku uchybienia przez pozwanego terminowi płatności poszczególnych rat. Sąd podkreślił, że wysokość orzeczonych rat uwzględnia trudną sytuację materialną pozwanego i pozwoli mu na dobrowolne spełnienie świadczenia.

Na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu powodowi kosztów procesu, na które składają się: opłata od pozwu (100 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł – k. 24) i opłata notarialna (7,38 zł – k. 22 odwrót).

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając orzeczenie w całości.

W uzasadnieniu apelacji pozwany wskazał, że jego sytuacja osobista i materialna oraz stan zdrowia nie pozwalają na spełnienie zobowiązań względem powoda.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej oraz o zasądzenie pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności wyjaśnienia wymaga, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹⁰ § 1 i § 2 k.p.c. rozpoznał apelację na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego.

Zaznaczyć należy również, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Natomiast stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

W ocenie Sądu Okręgowego wyrok Sądu Rejonowego odpowiada prawu i jako taki musi się ostać. Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia.

Wskazać należy, że skarżący nie sformułował żadnych zarzutów przeciwko zaskarżonemu wyrokowi, podnosząc jedynie kwestie natury osobistej, które zostały przez Sąd Rejonowy uwzględnione, poprzez zastosowanie art. 320 k.p.c. i rozłożenie zasądzonych na rzecz powoda świadczeń na trzydzieści rat.

Pozwany zarówno w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji jak i obecnie nie kwestionował objętego powództwem roszczenia ani co do zasady ani co do wysokości. Wszelkie okoliczności sprawy były bezsporne.

Mając na uwadze niezasadność zarzutów apelacyjnych oraz jednocześnie brak ujawnienia okoliczności, które podlegają uwzględnieniu w postępowaniu odwoławczym z urzędu, apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.